

Církev a večeře Páně

1. Korintským 10,14-22; 11,20-34 (uváděny dle ČSP nebo přeloženy)

Tyto oddíly mohou být rozděleny zhruba do tří částí:

Předně: Kapitola 10,14-22 mluví o večeři Páně, jak se týká církve kolektivně jako jednoho těla. Mám na mysli zvláště verše 16-17: *„Což není kalich požehnání, který žehnáme, společenstvím krve Kristovy? A což není chléb, který lámeme, společenstvím těla Kristova? Protože je jeden chléb, jsme jedno tělo, ač jsme mnozí, neboť všichni jsme toho jednoho chleba účastni.“* V tomto oddílu je církev viděna ve své jednotě, a jedení Pánovy večeře je považováno za jednání církve v jejím kolektivním postavení.

Za druhé: V kapitole 11,20-26 apoštol mluví o způsobu jedení Pánovy večeře a ukazuje ty něžné a laskavé rysy vzpomínky na Pána, které jsou tak úzce spojeny se správným zachováváním Pánovy večeře. To je oddíl, který má pro nás velkou důležitost vzhledem k tomu, že vyzvedá význam, duchovní důležitost této ústřední instituce Boží církve.

Za třetí: Závěrečné verše jedenácté kapitoly (verše 27-34) jsou mocným napomenutím vzhledem k osobnímu jednání těch, kteří se účastní jedení Pánovy večeře.

Jeden chléb, jedno tělo

V desáté kapitole apoštol představuje večeři Páně s pohledem na velkou skutečnost, že jsou v ní představováni všichni Boží svatí (protože jsou údy jednoho Kristova těla), když se shromáždí při takových příležitostech. Shromažďují se jako jednotlivci toho velkého shromáždění na zemi, které tvoří Boží církev a Kristovo tělo. Je tu jeden chléb; a ten jeden chléb, zatím co velmi pravdivě mluví o Pánově vlastním těle, vydaném za nás, mluví také o tom mystickém těle, duchovním těle, které On sám zformoval skrze Ducha Svatého na základě Své smrti. My, kteří jsme mnozí, jsme jeden chléb: Je jeden chléb, je jedno tělo. Symbolicky jsou tam spolu všichni svatí – to je velmi důležitá úvaha, zvláště v přítomném stavu věcí v historii Boží církve, kdy svatí jsou, viděno navenek, rozděleni do tak mnoha nesouhlasných společností, které všechny jednájí pod různými jmény. Nicméně, týden co tý-

den, když se Boží svatí shromáždí k připomínání si Pána Ježíše Krista v Jeho smrti, je na stole jeden chléb a svědčí všem, kteří jsou přítomni, o tom, že tu je jen jedno tělo. Pán Ježíš Kristus zemřel, aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno, a jednota církve, zformovaná a udržovaná Duchem Božím, je vyjádřena obrazným způsobem v tom jednom chlebu.

Byl tu však nepochybně zvláštní důvod, proč apoštol v desáté kapitole představuje Pánovu večeři tímto způsobem, a tento důvod se nalézal v těch, jimž psal. Svatí Boží v Korintu, a možná i na jiných místech, zapomněli na zvláštní a jedinečnou povahu Pánovy večeře. Zapomněli, že to je něco, co je spojuje s Pánem Ježíšem Kristem samým; bylo to Jeho vlastní ustanovení. A toto ustanovení bylo učiněno Jím poté, co skončilo zachovávání Fáze, kterého On sám byl naplněním. Potom to bylo to, co si přál od jedenácti učedníků, aby to činili pro připomínání si Ho. Pánova večeře byla takto ustanovena, aby byla památkou na Něho – jejich nepřítomného Pána a Mistra. Ten, který zemřel, bude připomínán ve světě ustavičným zachováváním Jeho přání vzhledem k této večeři.

Pánova večeře proto vystupovala jako instituce v naprostém kontrastu s židovskými svátky, které byly ustanoveny ve starozákonní době; převyšovala je; charakterově se od nich zcela lišila. Mysli na příležitost, kdy byla ustanovena. Pán Ježíš seděl u stolu a jedenáct bylo kolem Něho. Byla to prostá ceremonie dotýkající se náklonností srdce. Pán mluvil jemně, milostivě, jako člověk mluví ke svým přátelům; a On mluvil večer před slavnostně vážnou chvílí, kdy bude vydán do rukou hříšníků k ukřižování. Ve skutečnosti řekl: „Odcházím a vy už neuvídíte Mou tvář. Pamatujte na Mne nejen ve svých srdcích, ale dělejte to jako veřejnou památku na Mne. Jezte chléb a pijte víno za zvláštním účelem, aby zde ve světě byla trvalá a zůstávající připomínka toho, že Kristus, Syn živého Boha, položil Svůj život na kříži Golgoty.“

Kvůli tomuto zvláštnímu charakteru převyšovalo zachovávání večeře Páně slávou a významem všechno, co bylo ve Starém zákoně. Starozákonní svátky a ceremonie ukazovaly dopředu k tomu, co se mělo stát. Večeře Páně mluví o tom, co bylo učiněno, a zvláště o Tom, který to učinil za nekonečnou cenu Sebe samého a který představil všem účastníkům té hostiny výsledky Svého vítězství nad hříchem a smrtí. Pán neobklopil Svá slova v horní síni hromy a blesky, jako když z hory Sinaj přicházel hrozný hlas. Lidé, kteří před Ním seděli a naslouchali Mu, se nechvěli. Když mluvil, nebyl v jejich srdcích žádný

strach; apeloval na jejich lásku. Sám před nimi seděl jako ten, kdo je miluje a dává za ně sám Sebe. Řekl: „*To číňte na mou památku.*“

Spojení s modlami

Nuže, tato prostá ceremonie, zatím co měla zvláštní charakter poslušnosti vůči slovu nepřítomného a milovaného Pána, byla vystavena nebezpečí, že bude snížena na úroveň jiných zachovávaných věcí. Boží děti mohou být nakloněny spojovat s touto prostou ceremonií některé jiné ceremonie, buď některé ze starých židovských ceremonií, nebo některé z modlářských ceremonií, na které byli zvyklí ve dnech, kdy ještě nebyli obráceni. Shledáváme, že toto nebezpečí existovalo v Korintu. V tom shromáždění byli lidé, kteří do těchto osidel upadli. V důsledku toho apoštol před ně přivádí pravdu, aby tuto chybu opravil. Ukazuje, že Pánův stůl je výlučný v plném smyslu toho slova. Pánova večeře je pouze pro svaté Boží. Nic nesvatého s ní nesmí být spojováno, nic, co patřilo k modlářství. Společenství s modlami ničilo skutečný charakter tohoto jednoduchého jídla.

V této kapitole apoštol ukazuje, že ti, kteří měli účast na modlářských svátcích nebo na obětech obětovaných při uctívání model, a kteří se také účastnili na stole Pána, spojovali veřejným způsobem to, co bylo Kristovo, s tím, co bylo Satanovo, protože za každou modlou byl Satanův vyslanec – za modlami byli démoni, kteří působili na zlé vášně těch, kteří se jim klaněli.

Ustavičnou snahou Satana je krást, zabíjet a ničit, dělat lidem všechnu možnou škodu a zranění. A to dělal v Korintu a v pohanském světě těch dnů tím, že vedl lidi ke klanění se modlám. Tito nemyslící křesťané spojovali stůl Páně se stolem démonů; účastnili se obojího; a apoštol je vážně varuje. Vyzývá je, aby utíkali modlářství (v. 14). Připomíná jim Izraelity, kteří vyšli z Egypta, z domu svého otroctví, kde bylo zralé modlářství. Všichni byli pod oblakem a všichni prošli mořem. Všichni byli pokřtěni v Mojžíše, jedli manu, která sestupovala z nebe, a pili ze Skály, která je následovala. Ta Skála byl Kristus. Ale Bůh neměl zalíbení v mnoha z nich, a byli poraženi na poušti, protože se spojovali s modlami (verše 1-11). Klaněli se velkému nepříteli Boha a Krista v osobě démonů, kteří byli za obrazy, před kterými se skláněli.

Bůh je žárlivý Bůh. Nechce být spojován s modlářstvím. „*Jaké je společenství světla s tmou?*“ (2. Kor. 6,14). Bůh je svatý Bůh. Řekl: „*Bud'te svatí, neboť já jsem svatý.*“ (1. Pet. 1,16) Jestliže každý jednotlivec, který je následovníkem Boha a Krista, musí být svatou osobou, čím více musí taková být Boží církev!

– zvláště ve svém jedinečném charakteru, jsou spojena Duchem Svatým, aby vytvářela jedno tělo na zemi. Musí být udržována ve svatosti, cele oddělená pro Boha od všeho zla.

W. J. Hocking, T&T, 2/2020

Ostatek v nynější době?

Otázka

V jednom dřívějším článku¹ bylo řečeno, že židovský „ostatek“ tu může být teprve po uchvácení Shromáždění, protože v těle Krista mizí národní rozdíly.

- a) Proč Pavel tedy píše o nějakém ostatku z Izraele v přítomnosti? Čteme: „*Tak i nyní /v nynější době/ zůstal ostatek podle vyvolení milosti.*“ (Řím. 11,5)
- b) Nemohl by proto být také ostatkem v Izajáši 10,20-22 (citováno v Římanům 9,27) míněn takový ostatek?

Krátká odpověď zní:

- a) Existuje více než jeden ostatek. Bůh si v každé době zachová nějaký ostatek, který Ho vírou ctí uprostřed přibývajícího úpadku velkého množství. Proto musíme „budoucí židovský ostatek“ odlišovat od Pavlem zmíněného ostatku „v nynější době“ (Řím. 11,5).
- b) Ne – v Izajáši 10,22.23 je míněn budoucí židovský ostatek.

Abychom viděli, proč tomu tak je, musíme trochu rozšířit svůj pohled a podívat se na sled myšlenek v Římanům 9-11. Určitá těžkost spočívá v tom, že Pavel cituje v Římanům 9 místa z proroka Izajáše a Ozeáše a používá je na záchranu pohanů v době milosti (ačkoli v první řadě pojednávají o záchraně židovského ostatku). Ale další průběh Římanům 9-11 jasně ukazuje, že toto použití na přítomnost nikterak neruší hlavní význam těchto prorockých: Izrael ve formě židovského ostatku bude spasen.

¹ Im Glauben leben 12/2021, str. 17.

Téma Římanům 9-11

V Římanům 9-11 dává apoštol Pavel odpověď na námitku proti evangeliu, které představil v prvních osmi kapitolách. Ukázal, že všichni, Židé i pohané, zhřešili a mohou být ospravedlněni jen z víry. Tím stojí všichni, Židé i pohané, na témž stupni. Toto poselství přivodilo Pavlovi tvrdý odpor od Židů, kteří se stále považovali za Bohem vyvolený a zvláště požehnaný národ (srv. se Skutky 22,21-23). Jejich protiútok bychom mohli shrnout takto: „Tvé evangelium je falešné, neboť Bůh přislíbil Izraeli zcela zvláštní požehnání.“

Odpověď

Na tuto námitku Pavel odpovídá v Římanům 9-11. Přitom podrobně mluví o Izraeli, a to ve vztahu k minulosti (kap. 9), k přítomnému stavu (kap. 10) a k budoucnosti tohoto lidu (kap. 11). Pokud jde o minulost, Pavel ukazuje následující body:

- Izrael byl sám vyvolen ve svrchované milosti. Ten, kdo to přijme, si nesmí stěžovat, když Bůh v téže svrchované milosti vyvolil také jiné (Řím. 9,1-23).
- Proroci ponechali prostor pro to, aby lidé ze Židů i z národů byli z milosti zachráněni (Řím. 9,24-33).

V souvislosti s tímto druhým bodem Pavel cituje ve verši 25 z Ozeáš 2: „Nemilovaní se mají stát milovanými a ,ne-můj-lid‘ se má nazývat ,mým lidem‘.“ Pavel neříká, že se tato proroctví nyní naplnila (neboť to bude teprve v tisíciletém království, když Izrael opět bude „Ammi“ – Boží lid, nýbrž ukazuje na zásadu: Proroci mluvili o záchraně lidí, kteří neměli žádný status jako „Boží lid“. Když se apoštolovi protivníci vzpírali proti záchraně národů, pak podřezávali větev, na které seděli: svá vlastní zaslíbení požehnání! Neboť jestliže Bůh „nesmí“ zachránit žádné pohany, pak nebude zachráněn ani odpadlý lid Izrael (Lo-Ammi). Pozitivně vyjádřeno: Proč by Bůh, který prokáže milost odpadlému Izraeli, neměl prokázat milost také lidem z národů?

Ozeáš ponechává tedy místo pro záchranu z milosti i pro takové, kteří jsou „ne-můj-lid“. Totéž platí pro citát z Izajáš 10: Bůh by byl mohl zničit celý národ, ale On zaslíbil, že ostatek bude zachráněn – z čisté milosti. V důsledku toho Židé také nesměli odporovat, když nyní budou zachráněni pohané – rovněž z čisté milosti!

Abychom mohli zodpovědět otázku, v kterém časovém okamžiku tedy bude zmíněný ostatek (Řím. 9,27) utvořen a zachráněn, musíme číst dále:

- V Římanům 10 Pavel ukazuje **přítomný stav** izraelského národa. Poslední verš nám dává výrazné shrnutí: „*Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolenému a protivnému.*“
- V Římanům 11, zvláště ve druhé části, začíná Pavel mluvit o **budoucí záchrane Izraele**.

Dvě otázky

Pavel v kapitole 11 klade dvě přesné otázky. Znějí podobně, ale nejsou tožné:

- „*Zdali Bůh zavrhl lid svůj?*“ (Řím. 11,1)
- „*Tak-li pak klesli /klopýtli/, aby padli?*“ (Řím. 11,11)

V obou případech zní krátká odpověď: „*Nikoli! /To bud' daleko!/'*“ Ale první otázka cílí na **přítomnost** a druhá na **budoucnost**.

V první otázce jde o to, zda Bůh zavrhl lid **v jeho celku**. Pavel to rozhodně popírá, neboť tu byl ostatek milosti, ke kterému on sám také patří (v. 1-5). Ale tento přítomný „ostatek“ je část Shromáždění (Církve). Věřící jako Pavel vlastní táž nebeská požehnání (a ne židovská pozemská požehnání) jako věřící z národů. Tento přítomný „ostatek“ nemá žádný jiný status než jiní věřící doby milosti.

Záchrana „přítomného ostatku“ není tedy naplněním Izajáše 10,20-22. Ta je, jak hned uvidíme, ještě budoucí.

V druhé otázce Pavel začíná mluvit o národní **budoucnosti** Izraele: „Padl“ lid provždy, **s konečnou platností**? Zde **neodpovídá** tím, že přece tu je přítomný ostatek, nýbrž vysvětluje budoucí záchranu Izraele.

Pavel mluví o dvou fázích

Pavel v tomto oddílu proti sobě staví – opakuje a zdůrazňuje – dvě fáze v historii Izraele (v. 11-32):

„Fáze 1“ je doba, ve které Izrael vlastního Mesiáše odmítl. Padli, zatvrdili se, ale Bůh to fatální rozhodnutí Izraele vzal za podnět k tomu, aby zachránil lidi z mnoha národů. Tím vede Izrael k žárlivosti, aby se také ještě nechali zachránit – jednotlivci už nyní (v. 14) a národ v budoucnosti (v. 11).

1. Je to fáze, ve které žijeme, křesťanská epocha. Pavel používá následující výrazy, aby izraelský lid charakterizoval v této fázi:

- „Klopýtli“ (v. 11).
- Jejich „pád“ a jejich „ztráta“ (v. 11. 12).
- Jejich „zavržení“ (V. 15).
- „Přirozené větve“ z olivovníku byly „vylomeny“ a „neušetřeny“ (v. 17. 21).
- „Bůh prokazuje „přísnost“ proti těm, kteří padli (v. 22).
- Jejich „nevěra“ (v. 23.30).
- Izraeli se „*zčásti přihodila zatvrzelost*“ (v. 25).
- „*Ve vaše omilostnění nevěřili*“ (v. 31 – přel.).

2. „Fáze 2“ je čas, ve kterém bude list obrácen pro Izrael jako národ. Začne tím, že Izrael (ve formě menšiny národa, totiž ostatku) přijme Pána jako Mesiáše a obdrží odpuštění hříchů. Zde Pavel používá následující pojmy – v přímém kontrastu k fázi 1:

- Jejich „plnost“ (v. 12).
- Jejich „přijetí“ (v. 15).
- Budou opět „vštípeni /naroubování/“ (v. 23.24).
- Budou „zachráněni /spaseni/ skrze „Vysvoboditele /Zachránce/“ ze Sionu (v. 26).
- Tento „*odvrátí bezbožnost od Jákoba*“ (v. 26).
- Vyplní se na nich (nová) smlouva. Bůh „*shladí /odejme/ jejich hříchy*“ (v. 27).
- Přijdou pod omilostnění (v. 31.32).

Tato druhá fáze – fáze obnovení Izraele, resp. záchrany ostatku – byla v době, kdy Pavel psal, ještě budoucí. Znovu a znovu mluvil v budoucím čase:

- „*Nebo když zavržení jich jest smíření světa, co pak zase jich přijetí, než život z mrtvých?*“ (v. 15)
- „*Ano i oni... zase vštípeni budou.*“ (v. 23)
- „*Zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokud by nevešla plnost pohanů. A tak všechen Izrael spasen bude.*“ (v. 25.26)

Přítom je v budoucím čase nejen citát z Izajáše 10, nýbrž i inspirovaný komentář k němu: „*A tak všechen Izrael spasen bude.*“ Tím Pavel ukázal, že naplnění také ještě v jeho době – když Shromáždění už dlouho existovalo – bylo ještě v budoucnosti. „Fáze 2“ tedy nenastala tím, že bylo založeno Shromáždění.

Ovšem i dnes je ještě budoucí, neboť může začít a začne, jak jsme viděli, teprve po uchvácení.

K tomuto obratu dojde po době Shromáždění (Církve)

Z nejméně tří důvodů nemůže „Fáze 2“ začít během křesťanské epochy, nýbrž teprve po ní:

1. Nejprve musí „vejít plnost pohanů“.

- Pavel říká, že Izrael je zatvrzelý – a zůstane takový – „*dokud nevejde plnost národů*“.
- Ale tento okamžik ještě nepřišel, neboť během celé křesťanské epochy (a dokonce ještě po ní, během doby soužení – viz Zj. 7,9 a dále) budou ještě zachraňováni lidé z národů.

2. Ostatek musí být zachráněn, teprve když se zjeví Kristus.

- Záchrana Izraele ve formě ostatku je spojena s příchodem „*Vykupitele*“ ze Siona. „*Přijde se Siona vysvoboditel.*“ (v. 26) Není možné, aby tím bylo míněno Kristovo stání se člověkem a Kristova smrt na kříži, neboť tyto události byly v době, kdy Pavel psal, už minulostí.
- Při této záchraně budou „*bezbožnosti odvráceny od Jáкова*“. Také tento výrok potvrzuje, že jde o izraelský lid, který Krista až dodnes nepřijal, kterému ale bude vina odpuštěna.

3. Žádné rozlišování mezi Židy a pohany v těle Krista.

- V přítomné (křesťanské) epoše tu nemůže být „zachráněný Izrael“, neboť všichni zachránění tvoří **jedno** tělo. V době Shromáždění je rozdělení mezi Židy a národy zrušeno (Ef. 2,14; srv. s 1. Kor. 10,32).

- V důsledku toho nemůže být v křesťanské epoše žádný „ostatek“, který by byl zachráněn jako **samostatná jednotka** a jako Abrahamovo potomstvo by obdržel Boží starozákonní zaslíbení.²

Zpět k otázce

To, že musíme přítomný ostatek (věřící ze Židů ve Shromáždění dnes) rozlišovat od budoucího ostatku, bylo z obou otázek v Římanům 11 vyjasněno.

To, že v Římanům 9,27 je míněn budoucí ostatek, je jasné z toho, že k záchráně Izraele (v ostatku, který se obrátí) dojde teprve tehdy, když „*vejde plnost pohanů*“ a když Pán Ježíš jako „*Zachránce ze Siona*“ přijde a odejme nepravosti od Izraele (jako lidu).

To znamená, že když Pavel říká, že „*všechn /celý/ Izrael bude zachráněn*“, je tím míněn ostatek, který přijme Krista. Na „ostatek“ z Římanům 9 se v Římanům 11 hledí jako na „*všechn /celý/ Izrael*“.

Resumé

Pojednávané oddíly z Římanům 9 a 11 jsou dlouhé a ze stránky výkladu je to „černý chléb“. Ale podávají náhledy, které nejen „syť“, nýbrž také jsou nezbytné pro porozumění Božímu plánu spasení.

- Už dnes tu jsou věřící židovského původu, kteří uvěřili v Krista (jako např. Pavel). Jsou součástí Shromáždění. Tvoří tedy určitý druh „ostatku“ v přítomné době – ale ne jako samostatně stojící jednotky.
- Národ Izrael je dnes ještě slepý („zatvrzelý“), ale přijde doba, ve které bude ostatek zachráněn, a to skrze Krista, Vykupitele ze Sionu.
- To se stane, když „*vejde plnost pohanů*“, tj. když bude zakončena fáze, ve které jsou zachraňováni lidé z národů.

Michael Hardt, IGL, 01/2022

² Výraz „Boží Izrael“ (Gal. 6,16) nikterak nedokazuje opak. Označuje lidi ze židovstva, kteří uvěřili v Krista. Odpovídá tím „ostatku podle vyvolení milosti“ v Římanům 11,5. Ale věřící, kteří tvoří „Boží Izrael“, nemají žádný zvláštní status v Božím Shromáždění.

Velký Bůh

„Nebo ty jsi veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám.“

(Žalm 86,10)

Žalm 86 je Davidova modlitba (v. 1). Nevíme, za jakých okolností byla tato modlitba vyslovena a Žalm složen. Modlitba obsahuje řadu proseb, které David s důvěrou před Bohem vyslovuje. Obsahuje krásnou chválu (v. 12). Avšak nejen to. David stále znovu mluví o tom, čím Bůh pro něho je a co činí. Ústřední výrok se nachází ve verši 10. Jde do tří směrů:

- David předně mluví o tom, co Bůh **je** (je veliký).
- Za druhé mluví o tom, co Bůh **činí** (On činí divné věci – divy).
- Za třetí se David zmiňuje o tom, jak je Bůh **jedinečný** (jen On je Bůh).

Tyto tři body – odloučeně od bezprostředního kontextu – chceme nechat ke svým srdcím mluvit na začátku nového roku.

Bůh je velký

Svět, který nás obklopuje, má své vlastní měřítko pro to, co je velké a velkolepé. Jsou lidé, kteří se snaží o to, aby byli velicí a vykonali velké věci. Avšak skutečnou velikost nacházíme jen u našeho Boha. Přitom nejde nejprve o to, co **činí**, nýbrž o to, co On **je**. Až příliš často zůstáváme stát u toho, co Bůh činí. A je pravda, že od velkého Boha můžeme očekávat velké věci. Avšak nejprve je On sám veliký. Jak často obracíme svou naději na lidi, aniž bychom počítali s tím, že náš Bůh je velký. Chtějme se znovu naučit, jak velký skutečně je náš Bůh.

Neviděli jsme v uplynulém roce často, jak velký je náš Bůh? A přes to všechno – jak malá často byla naše důvěra v tohoto velkého Boha. Není nic, co by pro Něho bylo nemožné. On je vševědoucí, všudypřítomný a všemohoucí. Když nám chybí moudrost, u Něho ji najdeme. Když se domníváme, že jsme sami a že se o nás nikdo nestará, Bůh je tu, aby se po nás ptal a aby se o nás staral.

„Zdaliž ty stižitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš? Vyšší jest nebes, co učiníš? Hlubší než peklo, jak porozumíš? Delší jest míra její než země a širší než moře.“

(Job 11,7-9)

Když my – a jak často – musíme poznávat, že naše prostředky jsou omezené, Boží všemohoucnost nezná žádné hranice. Vyplatí se tomuto velkému Bohu každý den znovu důvěřovat. On nás nikdy nezklame.

Bůh činí divy

Divy jsou věci, které převyšují naše lidské schopnosti a naši možnost chápání. Stále znovu slyšíme lidi, jak říkají: „Tady pomůže už jen nějaký div.“ To říkají tehdy, když sami už nevědí, jak dále. Ale lidé nemohou vykonat žádný div, a protože velkou mírou ponechávají Boha venku, také v ně nevěří. Naše možnosti jsou skutečně omezené. Avšak Bůh je mocen činit velké věci, „*a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu*“ (Job. 9,10). Neprožívali jsme to v minulém roce stále znovu, jak často vůči nám prokazoval Své předivné činy a myšlenky, takže jsme Mu je nemohli po řadě představit (Žalm 40,6)? Jak často jsme byli v nouzi a nenalézali už východisko. Ale potom jsme prožili Boží mocný zásah. A často jej učinil, a my jsme to ani nezaregistrovali.

„Mnohé věci činíš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může.“
(Žalm 40,6)

V novém roce smíme počítat s tím, že Bůh činí divy. A přitom nemusíme čekat, až sami už nebudeme vědět, jak dál. Smíme počítat s tím, že On vede, ovlivňuje a mění okolnosti takovým způsobem, že budeme žasnout. Jistě, Bůh to často nečiní tak, jak si to představujeme my. Přesto počítejme s Ním a číňme to s vědomím, že všechny věci spolupůsobí k dobrému (Řím. 8,28). To neznamená, že Božímu konání vždy rozumíme. Ale **důvěřujeme** Mu. Přijdou situace (v našem osobním životě, v manželství a rodinném životě, v životě shromáždění), které jsou zdánlivě bezvýchodné. Pak chtějme stavět na tom, že právě naše **rozpaky** jsou Božími **příležitostmi** k tomu, aby nám ukázal, že On činí divy.

Jediný Bůh

Skutečně je jen **jeden** Bůh. Král Ezechiáš tomu dobře rozuměl. Modlí se: „*Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi.*“ (2. Král. 19,15)

„Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha.“
(Izaiáš 44,6)

Máme co činit s všemohoucím Bohem, který se nemění. On je „*Král věků*“, ten nesmrtelný, neviditelný, samý moudrý Bůh (1. Tim. 1,17). A my křesťané víme více. Tento velký a jediný Bůh je v Pánu Ježíši našem Otci, který nás miluje a ke kterému my jako Jeho děti máme ustavičný přístup. Ať se nás dotýká cokoli, je tu jedna „instance“, na kterou se vždy můžeme obrátit.

My se často spokojujeme s něčím menším. Hledáme pomoc u lidí, místo abychom se obrátili na toho jediného Boha, který by nám tak rád pomohl. Chtějme si vzájemně dodávat odvahy, abychom tohoto jediného Boha v novém roce více s sebou brali do svých všedních dnů a věnovali Mu celou svoji důvěru. On nás zcela jistě nezlame.

Závěr

Nikdo z nás neví, co přinese nový rok. A je to tak dobře. Zaměstnává nás mnoho otázek. Bude nás dále ovlivňovat kovidová pandemie? Bude se úpadek hodnot v naší společnosti dále zrychlovat? Bude tu hospodářská a politická nestabilita? Dostaneme se do osobních těžkostí? Nastanou těžkosti v místním shromáždění? Počet výzev je více než početný.

Při tom všem víme, že máme co činit s velkým Bohem, od kterého můžeme očekávat velké věci. S Bohem, který činí divy: „*Žádného takového není, jako Hospodin Bůh náš.*“ (2. M. 8,10 /6/)

E. A. Bremicker, IGL, 01/2022

Nalézají se všichni vykoupení u stolu Páně?

V poslední době častěji zastávaný názor, že všichni, kteří jsou vykoupeni krví Krista, a jsou skrze Ducha Svatého pokřtěni v jedno tělo, se nalézají u stolu Páně, není v souhlasu s výroky svatého Písma. Jsou přitom spolu zaměřovány dvě skutečnosti

1. Všichni, kteří věří v Krista, jsou a zůstávají věčně údý Jeho těla a tvoří společně toto jedno tělo (Ef. 4,4). To je požehnaný a neproměnný výsledek nevyzpytatelné Boží milosti.
2. Účast na stolu Páně je **praktické vyjádření** této jednoty.

V zásadě má každý úd Kristova těla nárok na účast – lepe řečeno: na výsadu k účasti na lámání chleba a pití kalicha u stolu Páně. Ale v praxi jsou na základě poučení Božího slova vyloučeni všichni ti, kteří museli být vyloučeni kvůli svému zlému stavu (viz 1. Kor. 5,11-13; srv. s 3. M. 7,20.21). Žel, že se však mnozí vylučují z účasti tím, že se od ní sami zdržují.

V 1. Korintským 10,16-21 jde jednoznačně o skutečnost jedení chleba a pití vína – znamení oběti Ježíše Krista, vykonané jednou provždy. Proto je omylem zaměřovat naše neproměnné postavení údů jednoho těla Kristova s praktickým společenstvím, které uskutečňujeme účastí na chlebu a kalichu. V křesťanských kruzích, které vědomě trpí zlo a/nebo popírají jednotu celého Kristova těla v lámání chleba, nemůže ve smyslu svatého Písma být řeč o stolu Pána. U stolu Pána jsou neomezeně uznávána a uskutečňována všechna práva Hlavy shromáždění. Také tam, kde lidé uvádějí zvláštní pojmenování, resp. vlastní pravidla, se jedná o „lidské stoly“. Potom zjevně nestačí být údem těla Krista, nýbrž je třeba také být členem pojmenování (srv. k tomu 1. Kor. 4).

V 1. Korintským 10,16 a 17 mluví Duch Svatý o chlebu, který lámeme, v dvojím ohledu.

1. Chléb je symbol těla našeho Pána, které jednou provždy přinesl Bohu jako oběť (Žid. 10,10).
2. Stejně tak je chléb symbolem duchovního těla Krista, to znamená shromáždění všech těch, kteří se skrze víru v Něho a obdržením Ducha Svatého stali údý tohoto těla (1. Kor. 12,12.13.27).

Nemůže být popřeno, že se jedná o konkrétní jednání lámání chleba a naší účasti na tom, neboť čteme: „*Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není společnost krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není společnost těla Kristova? Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme.*“ (1. Kor. 10,16.17)

Účastí na chlebu a na kalichu zvěstujeme jak společenství v památce na smrt našeho Vykupitele, tak i představu jednoty Kristova těla, shromáždění /církve/. To je ve verši 21 nazváno „stůl Páně“. Při porovnání s oltářem Izraele a oltáři démonů, kde se rovněž jedly oběti, a tím se vyjadřovalo společenství, je stůl Pána společenství s Ním na základě Jeho oběti a společenství navzájem.

A. Remmers, IGL, 02/2022

Slovo a trůn milosti

Cesta Shromáždění se blíží svému konci v Božím odpočinutí. A je dobré si připomenout napomenutí: „*Snažme se tedy /budme pilní k/ vejít do toho odpočinutí.*“ (Židům 4,11) A to tím více, že nás toto vyzvání vede k velkému Nejvyššímu knězi, který je v nebi. Spojeno s Ním nalézáme na jedné straně Boží slovo a na druhé straně trůn milosti. (Žid. 4,12-16).

Skutečně je Boží slovo užitečné k učení a vyučování ve spravedlnosti, jak to nalézáme na jiném místě, ale v Židům 4 je zdůrazněn živý, působivý, pronikavý a rozlišující charakter Slova. Jsme-li si vědomi těchto vlastností, bude nám také jasné, jak velmi potřebujeme službu Nejvyššího kněze, který sedí na místě nejvyšší moci, a přesto má soucit s našimi slabostmi. Kvůli Němu se ten trůn pro nás stal trůnem milosti, ať už je pro druhé čímkoli.

Když čteme Slovo, nasloucháme Bohu, který k nám mluví. Ale k trůnu milosti máme přicházet se smělostí, neboť tam máme výsadu obracet se na Boha. Avšak musíme stejně tak zdůraznit ve svých myšlenkách skutečnost, že to je **trůn**, jako skutečnost, že to je trůn **milosti**.

Když si správně uvědomíme skutečnost, že to je trůn, ihned na nás zapůsobí jeho **majestát** a pocítíme svou vlastní **nepatrnost**. Milost ukazuje těm, kterým se dostává, že jsou nehodni, a tak nám tím jasně ukazuje **naši vlastní hříšnost** a Jeho **milosrdenství**. A vskutku je potřebné, abychom si toho byli více vědomi.

Chtějme se vzájemně povzbuzovat k tomu, abychom Božímu slovu ve svých myšlenkách a ve svém životě dávali větší a směrodatnější místo. Pak budeme možná své vlastní pohnutky jasněji posuzovat a budeme chodit svou cestou v prostší poslušnosti vůči Boží vůli a cestám.

Také se častěji uchylujme k trůnu milosti, abychom našli pomoc, kterou potřebujeme. Ale také si ve svých srdcích náležitě uvědomujme majestát Toho, k Němuž přicházíme, a vyjadřujme jej ve svých slovech a svém chování. Pak ve svých modlitbách, zvláště veřejných, se vyvarujeme každé nenáležité důvěrnosti, a zároveň budeme udržovat vědomí blízkosti, do které nás milost přivedla.

Nechť si nikdo nemyslí, že toto krátké slovo napomenutí je zbytečné. Bible se sice stále více rozšiřují, ale zdá se, že ustavičné a modlitbou doprovázené studium Božího slova se stává stále řidším. V důsledku toho je pociťována také nutnost modlitby a touha po ní. Kdyby nám Bůh ve Svém milosrdenství mohl dát určité oživení v obou směrech, bylo by už brzy vidět požehnání toho pro celé shromáždění.

F. B. Hole, IGL, 02/2022

Zkoušky víry

„⁽¹⁾Bud' veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých, ⁽⁴⁾k neporušitelnému a neposkrvněnému a nevadnoucímu dědictví, které je v nebesích uchováváno pro vás, ⁽⁵⁾kteří jste Boží mocí ochraňováni skrze víru k záchraně, která je připravená být zjevena v posledním čase; ⁽⁶⁾v čemž jásáte, vy, kteří jste nyní po krátkou dobu, jestliže to je nutné, zahrnoucí rozličnými pokušeními, ⁽⁷⁾aby osvědčenost vaší víry, mnohem vzácnější než zlato, které pomíjí, ale je ohněm zkoušeno, byla nalezena k chvále a slávě a cti ve zjevení Ježíše Krista; kterého, ⁽⁸⁾ač jste ho neviděli, milujete; ve kterého věříce, ačkoli ho nyní nevidíte, jásáte nevýslovnou a oslavenou radostí, ⁽⁹⁾docházejíce konce své víry, záchrany duší.“

(1. Petrův 1,3-9 – přel.)

V tomto krátkém oddílu nacházíme celou řadu pojmů, na které se chceme podívat trochu blíže. Je mi nápadné, že je zdůrazněno milosrdenství, kromě toho také naděje, dědictví, záchrana, víra, stejně jako pokušení a zkoušky.

Co učinil Bůh

Nejprve několik myšlenek k prvním čtyřem ze jmenovaných pojmů: milosrdenství, naděje, dědictví a záchrana. Vidíte, že každý je určitým způsobem blíže popsán přívlastkem nebo doplněním. Tak například milosrdenství je *velké* milosrdenství, naděje je *živá* naděje, atd.

Bohu buď dík, že jsme obdrželi *velké* milosrdenství, které je v srdci našeho Boha, když nás znovu zplodil. Jaké je to přemáhající milosrdenství být znovu narozen, a to k naději, která je spojena se vzkříšeným Vykupitelem! Mohlo by nám být odpuštěno také velmi skromným způsobem. Mohli bychom být obdarováni jen velmi omezenou mírou milosrdenství, jako tomu je často mezi lidmi. Ale milosrdenství našeho Boha je velké milosrdenství. Když však přece u nějakého člověka je možné vidět slabý obraz tohoto velkého milosrdenství našeho Boha, je to neobvyklé.

Před nějakou dobou jsem slyšel nebo četl příběh o slavné pianistce. Zněl asi takto: Už jako mladá žena byla velmi schopnou pianistkou. Přesto měla těžkosti v tom, aby sehnala dost vystoupení, aby mohla vydělat na živobytí podle svých představ. Jednou měla pořádat koncert v nějakém evropském městě a podlehla přitom smutnému pokušení. Měla zahrát několik kousků oslavovaného Ference Liszta a myslela si: „Kdybych nějak mohla využít jeho pověst (tehdy byl na vrcholu své oblíbenosti), velmi by mi to pomohlo.“ A tak se vydávala za žákyni toho slavného muže, ačkoli se s ním ještě nikdy nesetkala. Avšak když přijela den předem do města a zapsala se v hotelu, ke svému zděšení uviděla jméno Ference Liszta v seznamu hostů. Ten velký muž byl osobně přítomen ve městě! Strávila hroznou noc, naplněnou úzkostí a výčitkami svědomí. Ptala se: „Co mám jen dělat? Jsem zničena. Dozví se to a nechá mě vyhodit!“ Druhý den po snídani jej vyhledala. Sdělila mu pravdu a propukla v pláč. Odpověděl: „Milá mladá dámo, co vás pohnulo k tomu, že jste udělala něco takového? Proč jste chtěla své dobré jméno zničit už na začátku své kariéry?“ Pověděla mu o svých problémech, a jak došla k tomuto zoufalému činu. Nato jí jemně řekl: „Milá mladá dámo, já vám odpouštím. Nebudeme o tom už mluvit.“

To bylo dobré, že? Bylo to milosrdenství, když jí odpustil, ale on jí chtěl prokázat ještě větší milosrdenství. A tak řekl: „Které z mých děl chcete zahrát? Rád bych si je od vás nechal na klavíru přehrát.“ V přítomnosti mistra musela nyní zahrát jednu skladbu. Řekl: „Ano, je to velmi dobré, ale já bych to zahrál spíše tímto způsobem.“ Posadil se ke klavíru a zahrál tu skladbu sám, aby jí ukázal, jak by si to představoval on. Potom hrála opět ona. Naslouchal a učinil několik návrhů ke zlepšení. Náhle řekl: „Podívejte se, slečno. *Jste* mou žačkou, neboť jsem vám právě dal vyučovací hodinu; a protože mám dnes volný večer, přijdu s vaším dovolením na váš koncert a představím vás publiku.“

To je pro mě příklad *velkého* milosrdenství. A přece je to jen slabý stín Božího milosrdenství! Liszt se stal jejím hudebním otcem, avšak zde je jeden, který nás znovu zplodil k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých. Naše naděje je *živá* naděje, protože je spojena se vzkříšeným Kristem. Protože je vzkříšen z mrtvých, nikdy už nezemře, smrt nad Ním už nevládne. Vyšel ze smrti, a naděje, která směřuje ke vzkříšenému Pánu Ježíši Kristu, nikdy nezemře.

Máme nejen milosrdenství, které je velké, a naději, která je živá, nýbrž také dědictví. A zde jsou dokonce čtyři přídavná jména: *neporušitelné, neposkvrněné, nevadnoucí a uchovávané*. Dědictví je pro tebe uchováváno v nebesích, tedy mimo kazící vlivy času nebo lidí. Pro ně jsme my ochraňováni k zachráně, která je připravena být zjevena. Je na jedné straně zaručena Boží mocí a na druhé, naší straně, vírou. Je tedy jistá, neboť Boží moc je nekonečná a nevyčerpatelná. Dědictví je pro nás uchováváno a my jsme zde na zemi pro ně ochraňováni Boží mocí, která působí skrze naši víru.

Pokušení a zkoušky

Jásáme, i když v současné době vezíme v pokušeních a zkouškách. Také ty jsou opatřeny přívlastkem: *rozličná /mnohá/*. Všechna nás postihují nepřipravené a zdá se, že bouře pokušení vane ze všech směrů, což přirozená bouře nečiní. Satan ovládá všechny možné triky, zjevuje se ve všech možných formách; a jak zákeřné je tělo v nás, to se sotva dá slovy popsat.

Tvoje těžkosti velmi pravděpodobně nejsou mé těžkosti a ty se na mě můžeš dívat závistivým pohledem a říkat: „Ty se máš dobře.“ Je tomu skutečně tak? Já mám možná zkoušky, o kterých ty nic nevíš. Zkoušky jsou tak rozmanité! Protože u mne navenek není vidět to, co máš ty, neznamená to, že vůbec

nic nemám. Možná, že mám něco, o čem ty vůbec nic nevíš. Jsem si dokonce jist, že tomu tak je. Je velmi mnoho *rozličných* pokušení, a často jsme jimi zarmucováni. Cítíme, jak na nás leží jejich tíže a nemůžeme jí uniknout. Avšak dovolte, abych řekl: Nemáme jí ani uniknout. Máme tyto okolnosti prožít, takže jsme jimi zkušeni. Zkouška, kterou na nás vzkládají, působí něco velmi cenného. To nám ukazuje další verš 7.

Naše víra

Tento verš mluví opět o víře a každé slovo tohoto verše je plné významu. Osvědčenost naší víry je jako přečišťování zlata, a to „zlata, které **pomíjí**“. Zlato tak snadno nepomíjí, ne! Když byl vykopán nebohý starý Tutanchamon (staroegyptský král) se všemi těmi nádhernými věcmi kolem sebe, byly tam předměty z papyru a jemného egyptského lnu, které během času zešedly a při pouhém dotyku se rozpadly na kusy. Ale předměty ze zlata v tomto slavném hrobě byly ve srovnání se všemi ostatními předměty sotva dotčeny. Zlato je trvalé – ale přece pomine. A srovnání v našem verši má vyjádřit to, že víra nepomine. Víra je mnohem *vzácnější* než zlato, které pomíjí. Pro Boha je tvá víra vzácná. To je přívlastek, který jí propůjčuje On. Z Božího hlediska je víra něčím, co má velikou cenu.

Proč zlatník vynakládá tolik času a námahy nad svým tavicím tyglíkem, když přečišťuje zlato? Protože ono je tak cenné, že by chtěl odstranit strusku a mít zlato v nejlepší kvalitě. Bůh dopouští, aby Jeho lid se dostával do tavicího tyglíku a byl zkoušen, dokonce skrze „oheň“. Ale On to činí, protože považuje víru za tak převelmi cennou. V tomto světle chtějme vidět své zkoušky: Bůh s námi jedná, aby přečistil a posilnil naši víru. Skutečnost je, že když jako křesťané nevytrpíme žádnou zkoušku, nikdy nebudeme v duchovním slova smyslu ničím jiným než slabochy. Právě zkoušky nás činí duchovně silnými.

Účel a hranice zkoušek

Nyní bych se chtěl na chvilku vrátit k verši 6, kde jsou ještě dva důležité výroky. Je řečeno: Kvůli budoucí záchraně jásáte (v. 9), ačkoli jste nyní, „*po krátkou dobu, jestliže to je nutné, zarmoucení rozličnými pokušeními*“. Jistě nikdy nebudeme muset procházet pokušeními, pokud tu pro to není ono „*jestliže to je nutné*“. Bůh nás nezkouší z nějaké náladovosti. Každý z nás si

tedy musí říci. „Kdyby Bůh neviděl nějakou duchovní potřebu, tato zkouška by mě nepostihla a netížila.“

A pak se podívejte: Je to jen pro krátký čas! Vy asi znáte všechna další místa, ve kterých čteme, že něco trvá jen krátký čas: „časný požitek hříchu“ (Žid. 11,25). Mojžíš měl dlouhý život, který trval 120 let. Ve věku čtyřiceti let se obrátil zády k Egyptu a k jeho hříšným požitkům. Čtyřicet let strávil na poušti. Potom následovalo čtyřicet ještě bolestnějších let, kdy byl trápen a drážděn lidem, který se choval velmi zle. Bůh snášel jejich chování na poušti. Mojžíš, ten nejtíší muž na celé zemi, se pod tím nakonec zhroutil krátce před uplynutím těch čtyřiceti let. Já bych to reptání asi nevydržel ani čtyřicet minut. Mojžíš to ale vydržel čtyřicet let, a potom už to nemohl snést. Přesto nikdy nelitoval, že se předtím obrátil ke všem požitkům zády, vždyť ty by trvaly jen dalších osmdesát let. A „pohanění Kristovo“, které na sebe vzal, trvalo rovněž jen osmdesát let.

Tvoje zkoušky, které Bůh považuje za potřebné, jsou jen pro krátký čas, neboť On Svého požehnaného a slavného cíle jednou dosáhne. Budou mít účinek. Jejich požehnané výsledky budou docíleny a víra, která byla zkoušena v tavicím tyglíku, bude – ačkoli zdánlivě ztracená – **nalezena**: „*nalezena k chvále a slávě a cti ve zjevení Ježíše Krista*“. Ano, to na ty okolnosti vrhá jiné světlo! Neměli bychom být tak velice zoufalí, když je naše víra zkoušena. I když se snad cítíme vyčerpaní, když nás stejné těžkosti, problémy a cvičení zaměstnávají týden co týden, měsíc co měsíc a rok co rok – přijde den, ve kterém to vyústí k chvále a slávě a cti: bezpochyby nejprve pro Boha, který s námi jedná tak trpělivě, ale bezpochyby také v odměnu pro toho, kdo ty zkoušky vydržel.

Myslím na jinou událost, opět hudební. Jeden mladý muž byl vyučován velmi oslavovaným mistrem v oblasti sólového zpěvu. Měl velmi dobré hlasivky. Ten velký muž ho slyšel zpívat a dal mu potom dlouhý seznam cvičení ke kultivování hlasu, která měl každý den několik hodin provádět. Jeho hlas se pohyboval nahoru a dolů, hlasitě a potichu – byla to velmi únavná záležitost. Dělal to dále a dále, týden za týdnem, až z toho byl zcela vyčerpán a vynervován. Avšak když si stěžoval, mistr mu řekl: „Musíš pokračovat.“ A tak po další měsíce dále ke svému rozhořčení opakoval táž cvičení. Jednoho dne, když už byl téměř u konce svých sil, mistr řekl: „Myslím, že tato cvičení můžeme na konci příštího týdne ukončit.“ Přišel konec týdne a mladý muž si myslel: „Konečně přijdou nějaké nové lekce!“ Ale mistr řekl: „Mladý muži,

jsem s tebou hotov a už tě nemohu ničemu naučit. Jdi, jsi nejlepší zpěvák v Evropě.“ A skutečně to byla pravda.

Bylo v něm něco způsobeno. Nezpozoroval to, ale mistr věděl, co dělá, a rozvíjel jeho schopnosti zpěvu velmi únavným přípravným kursem. Žák byl často „zarmoucen“ opakovanými cvičeními, protože nechápal, co se děje – a tak tomu je také často s námi. Když jsi mladý křesťan, staneš se pravděpodobně netrpělivým při učení se svým lekcím. Ale pevně si buď vědom toho, že Bůh zkouší tvou víru. Když tuto zkoušku přijmeš, bude nalezena k chvále a slávě a cti ve zjevení Ježíše Krista.

Závěr

Ale než se zjeví, *vidíme* Ho vírou a milujeme Ho. Nemůžeme Ho vidět svýma přirozenýma očima, avšak stává se pro nás slavnou skutečností. Všechny tyto zkoušky pročišťují oko víry, a proto můžeme jásat. Také radost je opatřena přívlastkem: *nevýslovná*. Jásáme nejen jako v 6. verši, nýbrž jásáme nyní radostí, která nemůže být vyjádřena a která je *oslavenou* radostí. Tak dojdeme konce své víry – záchrany nebo osvobození duší.

Nelekejme se tedy při pomýšlení na zkoušky, které nutně přijdou, neboť je tu Boží moc, aby nás s naší vírou pronesla zkouškami. Výsledek těchto zkoušek, jimiž Bůh pracuje na našich srdcích, bude slavný. Není to žádné zbytečné cvičení nebo promarněný čas. Vyústí to pro Něho při zjevení Ježíše Krista k chvále a slávě a cti.

F. B. Hole, IGL, 03/2022

Udeřená skála

„Aj, já státi budu před tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš v skálu, a vyjdou z ní vody, které bude píti lid. I učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských.“
(2. Mojžíšova 17,6)

„Vezmi hůl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron, bratr tvůj, mluvte k skále této před očima jejich, a vydá vodu svou. i vyvedeš jim vodu ze skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich.“
(4. Mojžíšova 20,8)

Čteme-li obtížná místa Bible s prostou vírou, najdeme v nich vynikající krásu Písma a potvrzení jejich božského původu. Bůh nám nedal Svě Slovo, aby

nás zmátl, nýbrž aby naše srdce rostla v závislosti na NĚm a v důvěře v NĚho. Tam, kde nevěřící vidí rozpor, smíme objevovat dvě různé stránky jedné pravdy. To je velmi povzbudivé! Věřící tedy nenaráží na nějakou stěnu, kde to už nejde dál, nýbrž na dveře, které se víře otevírají a uvolňují pohled na dvojnásobnou slávu.

Dvě různé události

Jedním příkladem toho jsou zprávy o skále na Orébu ve 2. Mojžíšově 17 a ve 4. Mojžíšově 20. Skeptikové řeknou, že se přitom jedná o dvě různé bajky a o tutéž událost. Věřící však vědí, že jde o dvě různé historické události: jednu v prvním roce po vyjití Izraele z Egypta, a druhou v posledním roce jeho cesty pouští. Obě zprávy jsou absolutně pravdivé. A jsou nejen krajně poučné, nýbrž obsahují také božské proroctví. Ne Mojžíš je jejich vlastním autorem, nýbrž Bůh mu vdechl slova, a přitom měl stále před očima slávu Krista a požehnání Svých dětí. Tento hluboký smysl je v 1. Korintským 10,1-11 jasný. A protože Pán Ježíš nám dovoluje, abychom ve 2. Mojžíšově 16 viděli Jeho samého jako ten pravý Boží chléb, který sestupuje z nebe, smíme ve 2. Mojžíšově 17 očekávat podobný obraz (srovnej s Janem 6,30-33).

Žízeň a svár

„Nebylo vod, které by lid píti mohl. Proto domlouval se lid na Mojžíše, pravě: Dejte nám vody, abychom pili!“ (2. Moj. 17,1-2) Tak se chová nevěra: nemyslí na milost, nýbrž hledá vždy viditelné příčiny pro to, co se děje. Izraelité nemysleli na Boha, a tak reptali proti Mojžíšovi. Tím pokoušeli Hospodina, když pochybovali o Jeho přítomnosti a starostlivosti. Nedával jim až do této chvíle předivné a četné důkazy o Svě síle? Proč neprosili o vodu Toho, který jim večer dal maso a každého jitra je sytil chlebem? Mojžíš právem odpověděl: *„Proč se na mne domlouváte? Proč pokoušíte Hospodina?“* (2. Moj. 17,2)

Avšak nevěra je lenivá v učení, ale je horlivá v reptání. Je rychlá k mluvení, ale pomalá k slyšení. *„I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne se syny i dobytky mými žíznil zmořil?“* (2. Moj. 17,3) Zcela jinak se zachoval Mojžíš: *„Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Co mám činiti s tím lidem? Však již tudíž ukamenuj mne.“* (2. Moj. 17,4) Hospodin chce být dotázán – to je stránka člověka, a krajně důležitá – ale On jde Svou svrchovanou cestou. Od počátku až do konce je

pln vnitřního soucitu, pln milosrdenství a bezmezná dobrotivost. Nedopustí se žádné chyby. Těžkostmi a trápeními nás chce utvářet, protože my stále máme sklon zapomínat na Jeho dobrotu a zneužívat Jeho milosrdenství. Ale jak je dobré, že Bůh je vždy Svým jednáním oslaven!

Udeřená skála

„Aj, já státi budu před tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš v skálu a vyjdou z ní vody, které bude pít lid. I učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských. A dal jméno místo tomu Massah a Meribah, pro reptání synů Izraelských, a že pokoušeli Hospodina, řkouce: Jest-li Hospodin uprostřed nás, či není?“ (2. Moj. 17,6.7) *„Ta pak skála byl Kristus.“* (1. Kor. 10,4) Tak zní komentář Nového zákona v přímé narážce na tuto událost. V ní skrytá pravda je větší a dalekosáhlejší než ten div sám.

Ježíš je nejen Boží chléb, který sestupuje z nebe a dává světu život. Bída hříšníka a Boží sláva vyžadují více. Syn člověka musí být povýšen; moc zla musí být zničena; Boží podstata musí být zjevena; hříchy mohou být odpuštěny spravedlivým způsobem jen tehdy, když byly neseny a souzeny. Všechno to nachází své naplnění v drahé smrti našeho Pána Ježíše. Hůl soudu, *„kterou bylo udeřeno ve vodu /udeřena řeka/“*, musela udeřit skálu. Kristus *„jednou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu“* (1. Pet. 3,18). Láska, byla v Něm nekonečná láska, když se vydal, aby za nás zemřel. Ale byl zavržen a opovržen, ba dokonce Bohem opuštěn. Když nesl naše hříchy na Svém těle na dřevě, musel Bůh před Ním skrýt Svoji tvář. Nejenže Jej nevěřící Židé považovali za potrestaného, od Boha zbitého a skloněného, nýbrž On byl také kvůli našim přestoupením raněn, pro naše nepravosti zbit. Trest k našemu pokoji ležel na Něm a skrze Jeho rány se nám dostalo uzdravení. Hospodin Jej nechal postihnout vší naší nepravostí, a trest za přestoupení Jeho lidu ležel na Něm. Hospodinu se líbilo Jej zbít. Nechal Ho trpět. Kristus dal Svoji duši jako oběť za vinu, nesl naše nepravosti a vylil Svou duši na smrt. Byl přičten k přestupníkům a nesl hřích mnohých (srv. s Iz. 53).

Když někdo toto slavnostní a vážné Boží svědectví o ponížení a utrpení Jeho vlastního Syna nevidí a neskloní se před ním, pak to nespočívá v nějakém nedostatku jasných slov a důrazných obrazů v Písmu. Vlastní problém leží ve vůli člověka, který tento mocný důkaz o své vlastní špatnosti a o Boží dobrotivosti odmítá. Neboť jestliže je pravda to, co se tam na Kristově kříži stalo, zjevuje se v tom Boží dobrotivost, trpělivost a svatá láska, ale zároveň

také pýcha člověka, jeho marnivost a zlost, ano nenávist proti Otci a Synu. Kříž, který nám urovnává cestu k vykoupení a pokoji, je absolutním soudem nad hříchem. Kdyby nás tento soud stihl, byla by to naše konečná zkáza, ale v Kristu je to naše záchrana.

Avšak jde to ještě dále: „*I udeříš v skálu, a vyjdou z ní vody, které bude pít lid.*“ (2. M. 17,6) Tato voda je obrazem daru Ducha Svatého. Je to další výsledek Kristova díla a jde daleko nad nové narození. Nyní, když je vykonáno vykoupení, je Duch v každém věřícím „*studnicí vody prýštící se k životu věčnému*“ (Jan 4,14). Je to proud, který svědčí o oslaveném Ježíšovi. Poté, co jsme uvěřili v Krista, byli jsme zapečetěni Duchem zaslíbení Svatým „*který je závdavek dědictví našeho, na vykoupení získaného vlastnictví k chvále jeho slávy*“ (Ef. 1,13-14 – přel.).

Můžeme si představit ještě jasnější nebo důležitější předobraz smrti Krista?³ Ačkoli Mojžíš to tehdy ještě nevěděl, přece to už bylo „*nahé a odkryté očima toho, s nímž máme co činit*“ (Žid. 4,13 – přel.), dříve, než to vdechl Mojžíšovi k napsání. Chtějme to ve víře přijmout!

William Kelly, IGL, 4/2022⁴

Mluvte ke skále

„*Vezmi hůl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron, bratr tvůj, mluvte ke skále této před očima jejich, a vydá vodu svou.*“ (4. Mojžíšova 20,8)

Kněžství

V kapitolách 16 až 20 Čtvrté Mojžíšovy knihy nalézáme působivý popis toho, jak se Bůh skrze aronské kněžství stará o Svůj lid. Vzpoura Chóre (4. M. 16) ukázala nutnost kněžství silněji než kdy předtím. Sice i lévítská služba má svoji cenu, avšak je podřízena kněžství, neboť pokolení Lévi mělo sloužit

³ Tak se stává jasným, proč Mojžíš nesměl skálu ve 4. Mojžíšově 20 znovu udeřit, nýbrž k ní měl jen mluvit. Oběť Pána Ježíše je jedinečná a plně platná; nemusí být opakována (srv. s Žid. 9,25-28). Bůh neudeří svého Syna podruhé (- pozn. v IGL).

⁴ Mírně přepracovaný překlad z anglického (pozn. v IGL).

kněžím (4. M. 18,2). Jen kněžství může přivést pouští do Kanánu Boží lid, který stále znovu selhává.

„Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.“ (Římanům 5,10) *„A proto i dokonale spasiti může ty, kteří přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“* (Židům 7,25) Kristus byl nejprve obětí za naše hříchy; nyní je tím Knězem, který nás vede ke konečné záchraně. Neboť ještě jdeme pouští a spravedliví *„sotva /stěží/ k spasení přicházejí“* (1. Pet. 4,18). *„Ale věrný jest Bůh, který nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození /východisko/, abyste mohli snést.“* (1. Kor. 10,13) *„Neboť nemáme nejvyššího kněze, který by nemohl mít soucit s našimi slabostmi, nýbrž (máme takového), který ve všem byl pokoušen stejným způsobem jako my, vyjma hřích. Přistupme nyní se smělostí k trůnu milosti, abychom obdrželi milosrdenství a našli milost k pomoci v pravý čas.“* (Židům 4,15.16 – přel.)

Když lid reptal kvůli zabití roty Chóre, propukla mezi nimi rána. Nyní se ukázala absolutní potřeba Aronovy přímluvy. Aron musel vložit kadidlo a učinit smíření za lid, a pak s kadidelníci jít doprostřed lidu. *„A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána.“* (4. M. 16,48 /17,13⁵)

Aronova hůl

Avšak Bůh učinil ještě více. Provždy učinil rozlišení mezi knížaty lidu a Jím vyvoleným knězem. Všech dvanáct knížat Izraele muselo položit své hole před Hospodina. Tak chtěl nepopíratelně určit, kdo Mu má předkládat přímluvu. *„Nazítří pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl prut Aronův z domu Lévi, a vypustiv ze sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé.“* (4. M. 17,8 /17,23⁶) Všechny ostatní hole byly suché a zůstaly bez ovoce, jen Aronova hůl přinesla život. Ona otázka byla jednou provždy rozhodnuta. Jen Aron byl vyvolen k tomu, aby se blížil Bohu. Izraelité sami byli také bez mízy a síly jako jejich mrtvé hole.

Člověk potřebuje živého kněze. Aronova hůl (a ještě více Melchisedech) je předobrazem Toho, v němž je síla neporušitelného života (Židům 7,16). Od

⁵ Rozdíl v číslování veršů v různých překladech.

⁶ Rozdíl v číslování veršů v různých překladech

nynějšíka svědčila tato hůl – živá a neproměnná – o Boží moci a byla vhodná k tomu, aby byla používána před Bohem k požehnání lidu.

Červená jalovice (mladá kráva)

Kněz nese nepravost svatyně (4. M. 18,1). V této souvislosti dal Bůh ve Své milosti každému k dispozici popel červené jalovice. S tímto popelem měla být připravena „*voda očištění*“ (4. M. 19,1-9). Takto dětem Izraele nikdy nechyběl prostředek k očištění od hříchů. Neboť na své cestě pouští přicházeli ustavičně do styku s nečistými věcmi. Pak měli být pokropeni touto vodou očištění /odhřísnění/, a tak být očištěni.

Bůh nikdy nebude na úkor Své svatosti trpět nějaké znečištění ve Svém lidu. Místo toho se stará o prostředek, jímž může být ten znečištěný očištěn, o vodu očištění k dennímu použití – pro nás dnes Boží slovo ve spojení s působením Ducha Svatého a službou Pána Ježíše jako Zastávce. Milost vládne „*skrze spravedlnost k životu věčnému skrze Ježíše Krista, Pána našeho*“ (Řím. 5,21).

Dvě hole

Krátce před koncem cesty pouští byla nyní nová generace zkušena, tak jako byla už stará generace zkušena hned na začátku (2. M. 17). Jako tehdy, když množství to „*nemělo vody, sešli se proti Mojžíšovi a proti Aronovi. I domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, řkouce: Ó, kdybychom i my byli zemřeli, když zemřeli bratři naši před Hospodinem! Proč jste jen uvedli shromáždění Hospodinovo na poušť tuto, abychom zde pomřeli i my i dobytek náš? A proč jste nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás na toto zlé místo, na němž se nerodí ani obilí, ani fíků, ani hroznů, ani jablek zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není?*“ (4. M. 20,2-5)

Není divu, že Mojžíš a Aron, když viděli takovou nevěru, padli na svou tvář. Ale zjevila se sláva Hospodinova, a Hospodin, aniž by činil lidu výčitku, mluvil k Mojžíšovi: „*Vezmi hůl, a shromáždíce všechno množství, ty i Aron, bratr tvůj, mluvte ke skále této před očima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš jim vodu ze skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich.*“ (4. M. 20,8)

Mojžíš slyšel Boží slovo jasně a rozuměl mu, neboť „*vzal hůl před tváří Hospodinovou, jak rozkázal jemu. I svolali Mojžíš s Aronem všechno množství před skálu*“ (4. M. 20,9.10). Avšak od dalšího kroku dělal všechno špatně. Protože lid ho krajní nevděčností a vzpourou popudil, Mojžíš mluvil neroz-

vážně svými rty (Žalm 106,33). „*Slyšte nyní, ó reptáci: Zdali ze skály této vyvedeme vám vodu?*“ (4. M. 20,10)

Kdo to od něho vyžadoval? Mojžíš se nechal přemoci zlým, místo aby to zlé přemáhal dobrým (Řím. 12,21). On, který byl tak dlouho známý jako ten nejtišší ze všech lidí, nakonec v tomto bodě zklamal (4. M. 12,3). Právě když Bůh chtěl zveličít Své milosrdenství a výslovně ukázat, že nic kromě milosti kněze nemůže bloudící lid provést, poddal se Mojžíš svému přirozenému hněvu a trval na své vlastní autoritě. Následek byl, že „*Mojžíšovi zle stalo se pro ně*“ (Žalm 106,32). Tak hluboce klesl na úroveň lidu! Proč se v plné víře nezahalil do Boží milosti?

Jeho skutky nebyly v tomto kritickém okamžiku lepší než jeho slova: „*I pozdvihl Mojžíš ruky své, a udeřil v skálu holí svou po dvakrát, i vyšly vody hojné, a pilo všecko množství i dobytek jejich.*“ (4. M. 20,11) Ještě jednou: Kdo to od něho vyžadoval? Odklonil se tím cele od Božího příkazu, který mu řekl, aby vzal „*tu/ hůl*“ (ne svoji vlastní, nýbrž Aronovu) a mluvil ke skále. Ta by pak vyvedla vodu. Mojžíš ji dvakrát udeřil svou vlastní holí. Ten až do té doby věrný svědek chybně představil Boha. Musel pro svou chybu zemřít, aniž by přišel do zaslíbené země. Hůl soudu, kterou použil, přinesla smrt jemu samému. Jen hůl milosti mohla lidu pomoci, ta hůl, kterou Mojžíš „*vzal před tváří Hospodinovou*“. Jen působnost této hole byla přiměřená pro tak často selhávající lid.

Ta skála je Kristus

V 2. Mojžíšově 17 to odpovídalo Boží vůli, aby Mojžíš udeřil skálu svou holí. Tam Mojžíš vystupoval sám. Z udeřené skály měla vyjít voda. Ježíš přišel skrze vodu a krev (1. J. 5,6). Kristus se musel ponížit až k smrti, aby Boží lid mohl obdržet Ducha. Pro to byl potřebný spravedlivý základ, a ten je nyní položen. Syn člověka musel být povýšen (Jan 3,14).

Avšak nyní, během cesty lidu pouští do země Kanán, byla zapotřebí jen milost – milost vždy žijícího kněze! Mojžíšovy hněvivé a uražené city nemohly vůbec pomoci: „*Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?*“ (Žalm 130,3) „*A nevcházej v soud se služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před tebou žádný živý.*“ (Žalm 143,2)

„*Slyšte nyní, ó reptáci!*“ Tato řeč mohla být podle lidského ocenění náležitá, a dokonce spravedlivá – ale bylo to Boží slovo pro tuto situaci? Chtěl Bůh

vykonat milost nebo soud? A vůdcové lidu dodali: „*Zdali ze skály této vyvedeme vám vodu?*“ – Stál tu Bůh před jejich očima? Neukazovalo se zde spíše nevděčností uražené Já?

Jak je vzácné, že chyba služebníka nezabránila Boží milosti! „*I vyšly vody hojné, a pilo všechno množství i dobytek jejich.*“ (4. M. 20,11) Ale: „*Potom řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevěřili, abyste posvětili mne před očima synů Izraelských, proto neuvedete shromáždění tohoto do země, kterou jsem jim dal. To jsou ty vody sváru, o které svářili se synové Izraelští s Hospodinem, a posvěcen jest v nich.*“ (4. M. 20,12.13)

Mojžíš a Aron Boha neposvětili, nýbrž opustili milost, aby bránili svou napačenou autoritu. Kdyby Bůh smýšlel stejně, nevyvedli by ze skály žádnou vodu. Hospodin **byl** posvěcen, ale to jen proto, že přes selhání Mojžíše a Arona se pevně držel Svého vlastního slova, Svě vlastní milosti. Těm dvěma bratrům přineslo jejich selhání okamžitou výtku a tvrdý trest, že zemřou vně oné země, do které milost nyní lid vedla.

Wiliam Kelly, IGL, 4/2022⁷

Otevřené nebe

V Novém zákoně nacházíme čtyři velké příležitosti, při kterých je otevřeno nebe (Mat. 3,16; Jan 1,51; Sk. 7,56; Zj. 19,11). Pokaždé, když je otevřeno nebe, stojí ve středu Pán Ježíš.

První událost, která udává tón pro ostatní, se udála hned na začátku Kristovy služby na zemi. Pán Ježíš přišel k Janovi, aby se dal pokřtít, ale Jan nechtěl a protestoval: Kristus měl pokřtít jeho (Mat. 3,14). Ježíš odpověděl: „*Sluší tak na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost.*“ (Mat. 3,15) Svou milostivou odpovědí: „*Sluší tak na nás,*“ se činí zajedno s Janovou službou.

Ale musíme být opatrní: nebyla žádná nutnost, aby Kristus byl pokřtěn, kromě skutečnosti, že to bylo „k naplnění vši spravedlnosti“. Nemůže být dostatečně jasně řečeno: **Byla to spravedlnost, která Jej vedla ke křtu – nikoli hřích.** Proto se nebe otevřelo a my slyšíme Otcův hlas: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17)

⁷ Mírně přepracovaný překlad z anglického (pozn. v IGL).

Lidé by mohli zneužít Kristovu pokoru a milost a stavět Ho na jeden stupeň s hříšnými lidmi. Avšak nebe to nedopouští, ba není ani pomyšlení na to, a proto ten hlas a otevřené nebe. Kristus je předmět zalíbení nebe!

Je napsáno, že když Hospodin z nebe hledí na syny lidské, aby viděl, zda tu je někdo rozumný, někdo, kdo by hledal Boha, výsledek zní: „*Všichni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.*“ (Žalm 14,2.3) Tak tomu přirozeně bylo, dokud nepřišel Boží Syn a nezaujal své místo mezi lidmi. Pak se nebe otevřelo plno radosti nad jedním člověkem!

B. Reynolds

Zjištění na cestě následování

Lukáš seskupuje události a výroky do zvláštního pořadí tak, že podávají „mravní obraz“. Často se musíme o krok vrátit a mít před očima více oddílů zároveň, protože jen tak vznikne panorama s celkovým poselstvím.

Tak tomu je také v Lukáši 9 a 10. Pán Ježíš je na cestě ke kříži. Ten, kdo Ho na této cestě následuje, zjišťuje dvě věci:

1. Ten, kdo následuje odmítnutého Krista, **není** na zemi vážený a považovaný za velkého (Luk. 9).
2. Ten, kdo následuje odmítnutého Krista, dostává něco **lepšího**, než je vážnost a pozemská velikost (Luk. 10).

Na cestě ke kříži

Pán Ježíš oznamuje, že musí trpět (Luk. 9,44). Od té doby byl na cestě do Jeruzaléma, města, které zabíjí proroky, ale Pán utvrdil pevně Svou tvář, aby šel právě tam, tj. byl k tomu pevně rozhodnut (v. 51; Luk. 13,34).

Ukazují se tělesné pohnutky

Oznámení Pána, že bude trpět, je následováno řadou velmi zajímavých událostí. Ty velmi plasticky znázorňují, že cesta odmítnutí a zavržení se přirozenému člověku (a ani tělu v učednících) nelíbí. K nejdůležitějším příkladům v našem oddílu patří tyto:

- Učedníci přemýšlejí o tom, kdo z nich je největší. Tento postoj se nehodí k následování trpícího Krista. Ten jasně ukazuje, že nezáleží na jejich nýbrž na Jeho jménu (v. 46-48).
- Jan vypráví, jak bránili jednomu muži, který ve jménu Pána vyháněl demony, ale přitom „s nimi nechodil“ (v. 49). Na první pohled šlo o čest Pána, ale při bližším pohledu to byl duch stranickosti. Také ten musí být odsouzen.
- Když obyvatelé jedné vesnice Samařanů odmítli obvyklou pohostinnost, ptá se Jan a Jakub, zda mají prosit o oheň z nebe (v. 54). Poznali, že postoj Samařanů byl chybný. Co si ale neuvědomili, byl duch milosti, ve kterém jejich Pán šel ke kříži.
- Jeden muž vyslovuje úmysl následovat Pána. Jeho způsob vyjadřování („chci / budu“) naznačuje, že vychází z toho, že k tomu má potřebnou sílu (v. 57). Pán jasně ukazuje, že Syn člověka nenabízí žádný komfort. Má méně než ptáci a lišky.
- Jiný, který nepřichází z vlastní iniciativy, nýbrž je vyzván Pánem k následování, cítí těžkost této cesty a prosí (byť i z pochopitelných důvodů) o odklad (v. 59). Musí se naučit ponechávat tělesně mrtvé duchovně mrtvým a vykonávat svoji službu v okruhu života.
- Třetí by chtěl následovat, ale musí se naučit správně nastavovat priority (v. 61.62).

Všechny tyto příklady ukazují charakterové rysy těla, ať je to touha po velikosti nebo duch stranickosti, ať je to přirozený impulz potrestat jiné – je-li to nutné ohněm z nebe, přeceňování vlastní síly nebo váhání, když jde o to, dát následování tu nejvyšší prioritu.

To všechno musí být odkryto a odsouzeno při následování zavrženého Krista na cestě do „Jeruzaléma“.

Pozitivní stránka

Kapitola 9 zdůrazňuje, že při následování Krista nejde o pozemskou velikost nebo o postavení na zemi, ale kapitola 10 ukazuje jasnou a pozitivní stránku: Při následování Krista, který není ve světě žádaný, věřící prožije něco, co je mnohem lepší než pozemská velikost a postavení.

- Satan je zbaven vlády.

- Srdce je spojeno s nebem.
- Boží Syn zjevuje věci, které jdou daleko nad pozemskou velikost a slávu.

Podívejme se krátce na tyto tři body:

Satan je zbaven vlády

Pán vyslal 70 dalších učedníků, aby nesli poselství milosti a pokoje (Luk. 10,1-16). Mnozí je přijmou, ale musí počítat i s odmítnutím. Těch 70 se vrací zpět s velkou radostí, že mohli vyhánět démony. Jakkoli veliká byla zkušenost, že lidé byli vytrženi z bezprostřední Satanovy vlády – Pán vidí dále: *„Viděl jsem satana jako blesk padajícího z nebe.“* (v. 18). Tím shrnuje celý soud nad Satanem v jedné větě. Na kříži bude poražen, později vyhnán z nebe (Zj. 12), na začátku království pokoje bude svázán a zavřen do propasti, a nakonec bude uvržen do ohnivého jezera (Zj. 20).

Pán o tom mluví v minulém čase, aby ukázal, jak jisté je toto vítězství nad Satanem: tak jisté, jako kdyby k němu už došlo. Pán před svým duchovním okem vidí, že přijde doba, ve které Satan už nebude moci působit – ani lstí hada, ani pohrůzkami řvoucího lva, ani násilím draka.

Satan byl skutečně aktivní. Samaritáni Pána odmítli a těch 70 muselo počítat s tím, že celé město odmítne poselství pokoje. Ale Pán měl před očima konečný výsledek.

Srdce je spojeno s nebem

Ale přijde ještě lepší věc. Pán dává Svým učedníkům ještě mnohem větší důvod k radosti. Ten nespočívá tolik v tom, že Satanův plán bude zmařen, nýbrž v tom, že se uskuteční Boží plán. Moc nad démony je jedna věc, ale vztah k nebi je jiná věc. Jestliže Satan spadne jako blesk z nebe, je to mocná věc. Ale není to nic ve srovnání s místem v nebi.

A přesně o tom Pán mluví: *„Ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.“* (v. 20) Oni jsou ještě na zemi – ale mají místo v nebi. Jsou, abychom tak řekli, už „ohlášení“ jako občané nebe, mají v kapse pas.

To je mnohem více než pozemská velikost. Co je „post ministra“ v království pokoje ve srovnání s místem v nebi? Učedníka, který si to uvědomí, lekce z Lukáše 9, které jsou spíše hořké, rychle přebolí.

Boží Syn zjevuje Otce

Ale dokonce ani zajištěné místo v nebi není ještě vše. Na cestě za odmítnutým Kristem zde zakoušíme něco, co je ještě větší: Bůh jedná v milosti, když zjevuje ty vzácné věci – ale ne „moudrým“, expertům (nebo těm, kteří se za takové považují), nýbrž „nemluvňátkům“. To jsou ti, kteří se staví na půdu milosti. Ti vědí, že jejich „možnosti“ a „vědění“ je nemohou zachránit. Při myšlence na to se Pán v duchu „rozveselil“. „V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými a zjevil je nemluvňátkům.“ (v. 21)

Co tedy je tato vzácná věc, kterou Bůh zjevil – a jak k ní mohlo dojít? Je to zjevení Boha jako Otce, a to se mohlo stát (jen) tím, že Syn se sám stal člověkem. Přesně to je ten důvod pro neproniknutelné tajemství, které obklopuje Osobu Syna. Nikdo nezná Syna, než jedině Otec. Věčný Syn se stal člověkem, aby zjevil Boha jako Otce.

Když jde o Otce, následuje naproti tomu dovětek, který nás činí krajně šťastnými: „... a kdo by byl Otec, jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjevit.“ (v. 22)

Zjevení Otce jde ještě dále než jistota, být zapsán v nebi. Znamená, že už na zemi smíme být ve společenství s nebem. Ten, kdo je připraven následovat odmítnutého Krista, nepočítá s vážností nebo velikostí na zemi. Takový má více: Zná Otce.

Poznámka na okraj

Dříve, než Pán mluví o zjevení Otce, ještě připojuje: „Všechny věci dány jsou mi od Otce mého.“ Je pravda, že následujeme Pána, kterého lidé ukřižovali. A je rovněž pravda, že jsme ve vztahu k nebi, místo očekávání pozemské velikosti. Ale přesto zůstává a trvá, že Bůh zavrženému Kristu „všechno“ předal, nejen království na zemi (to je také pravda), nýbrž všechno!

Závěr

Pán, pevně rozhodnut, šel do Jeruzaléma, aby tam trpěl. Ten, kdo Ho následuje, činí dvě velká zjištění:

- První je, že se na této cestě objevují sklony a hnutí těla, naší staré přirozenosti, a jsou odsuzovány. O tom čteme v Lukáš 9.

- Druhé zjištění je, že tato cesta je cesta k nebi – a k tomu cesta, na které jsme ve vztahu k nebi, ano, dokonce ve vztahu k Otci. O tom čteme v Lukáši 10.

M. Hardt, IGL, 6/2022

Nic kromě Krista

Dopis Židům /Hebrejům/ nás vyzývá, abychom pro Krista vše opustili. Ať to je cokoli, snad věci nám dosud cenné. Nyní se jich musíme vzdát. Na jejich místo nyní vstupuje Ježíš, Boží Syn.

- Andělé dělají místo Synu (Žid. 2).
- Mojžíš, služebník domu, dělá místo Kristu, Staviteli (Žid. 3).
- Jozue, někdejší vůdce, který vedl lid do Kanánu, dělá místo Kristu, původci a vůdci spasení, který nyní vede děti do slávy (Žid. 4).
- Aron, smrtelný kněz, dělá místo pravému Melchisedechovi, který pro vždy žije a slouží v nebeské svatyni (Žid. 7).
- Stará smlouva dělá místo nové, kterou spravuje Pán Ježíš (Žid. 8).
- Zároveň jsou všechny staré tělesné nebo zemské předpisy nahrazovány duchovní a dokonalou službou nebeského kněze (Žid. 9).
- Nakonec také krev obětí dělá místo krvi Krista, která byla přinesena skrze věčného Ducha (Žid. 9).

To je ústřední princip v tomto vzácném Dopisu. Všechno to, k čemu někdo jako člověk snad upírá důvěru, se stává sešlým, a místo toho se zjevuje Pán Ježíš, Boží Syn, jako slavný cíl a jediné útočiště naší duše.

Ale nebylo lehké to přijmout, především ne pro židovský národ, který svou důvěru tak často obracel k zákonu a k vlastní spravedlnosti. Také dnes se v náboženské oblasti často tvrdí, a žel často slepě věří, že člověk může důvěřovat v jiné základy. Musíme pečlivě zkoumat, na čem se taková učení zakládají. V dnešní době, ve které celé stvoření vzdychá (Řím. 8), má duše žízeň po prostém evangeliu: Ježíš samotný stačí. Především v Dopisu Židům Duch Svatý rozvinuje důvody pro to, proč Ježíš zasluhuje naši všechnu důvěru a proč má nárok na všechnu čest. Tento Dopis vysvětluje, co opravňuje

k tomuto obdivu Ježíšovy Osoby: abychom se na Něho dívali jako na zcela a naprosto nesrovnatelného a jako na jedinou oporu ubohého hříšníka.

Čím nám Duch Svátý potvrzuje tuto pravdu v tomto Dopisu? Jak nám ukazuje, že naše štěstí spočívá v tom, abychom se vzdali všech ostatních opor a našli svou oporu jen v Kristu? Ukazuje nám to jediným možným způsobem. Představuje nám, jak vysokou cenu má Kristus pro Boha.

Boží úsudek je záruka

To, že nám Bůh sdělil, jak vzácný je pro Něho Kristus, tvoří základ pro cenu, kterou mám Kristu dávat. Když má duše v Něho cele důvěruje, mohu se opřít jen o to, na čem spočívala i důvěra Izraelitů při pokropení krví v Egyptě. Moje záruka je zdůvodněna skutečností, že Bůh sám toto pokropení krví nařídil. To potvrzuje Dopis Židům, když mluví o vysoké ceně, kterou Bůh vidí v Kristu. Vysvětluje mi, jak se Bůh ve všem, co se týká záchrany duše, prostě a výlučně spolehl na Krista. Přesně proto setrvává tento vzácný Dopis tak rád u Krista a u Jeho přítomného vztahu k nám při všech těch službách, které pro nás vykonává. To vysvětluje četné citáty, které potvrzují Ježíšovo místo vysoko nad anděly (Žid. 1), to vysvětluje ten slavný oddíl v Židům 2 o důstojnosti Syna člověka, vyjádření o Jeho vznešenosti nad Mojžíšem (Žid. 3), četná a mnohá svědectví o Jeho kněžství (Žid. 4), která jsou spojena se zcela jinou ctí než ta, která jsou spojena kněžstvím Aronovým a zákonem (Žid. 7). To je důvod, proč On je ukázán jako pomazaný a skrze přísahu zasvěcený Nejvyšší kněz, který se posadil v nebi uprostřed svatyně a po pravici Maještátu (Žid. 8).

Bůh všude představuje Ježíšovy přednosti a vyjmenovává všechny Jeho hodnosti, známé v nebi a na zemi. Nemůžeme jinak, než s údivem obdivovat toto božské potvrzení Ježíšových předností. Přesně tak mělo také shromáždění dětí Izraele čekat u vchodu do stánku setkávání: Každá osoba z lidu měla přesně vidět a vědět, jak plně je Bůh spokojen s nejvyšším knězem. Tak měl každý osobně plnou svobodu, a bylo jedno, jak velké bylo to shromáždění, světit se Aronově péči a přímluvě (3. M. 8-9). Byla to věc jednotlivce – a takovou svobodu smí znát také každý z nás.

Každý jednotlivec se má těšit z Krista

Za své duše jsme osobně odpovědní. Neboť: „*Žádný bratra svého nijak vykoupiti nemůže.*“ (Žalm 49,8) A my známe a vlastníme Boží prostředek spasení, každý sám pro sebe. Žádný jakkoli věrný bratr nemůže na našem místě slyšet Boží poselství a uvěřit, žádná církev nás nemůže zastoupit. Musíme sami stát u vchodu do stánku. Máme pro sebe osobně znát cenu, kterou má Ježíš v Božích očích. Cílem Dopisu Židům je zjevit toto tajemství svatyně svatých. Obrací se nejen k určitým výsadami obdařeným osobám, nýbrž k nám všem. My všichni máme hledět na Ježíše, jak všechny Jeho slávy ve svatyni jsou „vyvážené“, a tam shromažďovat ovoce tohoto nevyčerpatelného zdroje, kterým pro nás je. V tomto Dopisu nejde o určitou církev nebo třídu výsadou obdařených osob, jak se často má za to. Duch zde mluví přímo k duši jednotlivce, neboť ta má zcela osobně poznávat Toho, skrze kterého Bůh dává každou potřebnou pomoc. V tomto Dopisu vdechuje naše duše, abychom tak řekli, libou vůni našeho Pána. Víra dýchá libou vůni Krista a raduje se z Krista, jako se i Bůh sám z Něho raduje. Boží světlo pak září v našich srdcích a my se obracíme od tmy k Božímu světlu. Krátce: Poznáváme Boha jako svého Boha, zcela osobně.

Ježíš je všechno, co potřebujeme

V tomto Dopisu jde ještě o jednu další věc. Chápeme, v jakých vlastnostech Bůh vidí tuto neobyčejnou cenu v Kristu, a tyto naplňují všechny naše potřeby:

- Oběť (Žid. 9,14),
- Kněz (Žid. 7),
- Prorok nebo Učitel (Žid. 2,1-7),
- a Vůdce, který ty Svě vede k slávě (Žid. 2,10).

Ve všech těchto vlastnostech Jej vidíme vždy tak, jak Ho vidí Bůh, a nacházíme v Něm všechno, co potřebují ubozí lidé, jako jsme my. Pro Boha je Ježíš:

- dokonalou Obětí k očištění,
- dokonalým Knězem, aby se přimlouval,
- dokonalým Prorokem, aby nás vyučoval,
- dokonalým Vůdcem, který nás bezpečně ochrání a přivede ke slávě.

Přesně to potřebujeme. Dopis Židům naznačuje cestu, kterou urazíme od svého exilu jako hříšníků k našemu domovu ve slávě, kde budeme provždy u Ježíše. Ano, čteme zde naprosto jasně o svých výsadách. Spočíváme v Ježíšovi jako ve své Oběti, svém Knězi, svém Prorokovi a svém Vůdci, protože On v těchto vlastnostech, s nimiž je pro nás činný, je pro Boha nekonečně cenný. Bůh si Ho cení tolik na základě Jeho díla, Jeho Osoby a Jeho poslušnosti, protože za nás vylil Svou krev a dokonale naplnil Boží vůli. V tomto Dopisu čteme o své nové hodnotě. Nezávisí na našem vlastním posouzení, nýbrž jenom na Božím cenění si Krista.

W. Kelly, IGL, 7/2022

